ΑΘΗΝΑΪΚΑ ΑΝΑΓΝΩΣΜΑΤΑ **ΤΟΥ κ. ΧΑΡΗ ΣΤΑΜ.**

Η ΦΩΤΙΑ ΤΗΣ ΑΓΑΠΗΣ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

— Οὔτ' ἐγώ, ἀπάντησε ὁ γιατρός. Σ' αὐτὴ ὅμως τὴν τραγικὴ περίσταση δὲν παίζει κανένα ρόλο αὐτό. Κάμετὲ μου λοιπὸν τὴ χάρι νὰ μὲ περιμένετε μιὰ στιγμή. Θὰ δῶ πῶς πηγαίνει ἡ κ. Λιναρδῆ καὶ θὰ γυρίσω ἀμέσως.

— Κάμετε τὴ δουλειά σας, γιατρέ, ἀπάντησε ὁ Λώρης.

— Δὲν θὰ λείψω περισσότερο ἀπὸ λίγα λεπτά. Σᾶς ζητῶ συγνώμην μάλιστα ποὺ σᾶς ἀναγκάζω νὰ μὲ περιμένετε.

— Σᾶς παρακαλῶ.

— Εὐχαριστῶ. Εἰσαστε πολὺ καλός. Καὶ δὲν σᾶς κρύβω τί θέλω ἀπὸ σᾶς. Ἐπιθυμῶ νὰ μ' ὁδηγήσετε στὸ σπίτι ποὺ βρίσκεται ἡ δεσποινὶς Λίζα. Ποιὸς ξέρει ;... Ἴσως νὰ μὴν ἔχει πάθει παρὰ μιὰ παροδικὴ νευρικὴ κρίσι.

— Ὤ, γιατρέ, μακάρι νὰ εἶνε ἔτσι.

— Περιμένετέ με, λοιπόν, φίλε μου. Καθῆστε. Θἄρθω ἀμέσως.

Ὁ γιατρὸς ἔτρεξε στὸ δωμάτιο τῆς κ. Λιναρδῆ, ἡ ὁποία δὲν εἶχε συνέρθει ἀκόμα.

Ὁ Λώρης κάθησε σ' ἕνα κάθισμα, μὰ σηκώθηκε σὲ λίγο πάλι ὄρθιος. Δὲν τὸν χωροῦσε ὁ τόπος. Ἤξερε ὅτι ἐκεῖ πιὸ μπρός, μέσα σ' ἕνα ξωμάτιο, βρισκόταν νεκρή, αἰμόφυρτη ἡ πεντάμορφη Λίνα. Αἰσθανόταν τὴν ἐπιθυμία νὰ πλησιάση καὶ νὰ ρίξη στὸ νεκρό της ἕνα μονάχα βλέμμα, μὰ τὰ πόδια του τρέμανε...

Δὲν εἶχε τὴ δύναμι ν' ἀντικρύση νεκρὴ τὴ γοητευτικὴ κόρη, ποὺ ὥς χτὲς ἀκόμα ἦταν γεμάτη ζωή, εὐτυχισμένη, ξέγνοιαστη...

Στὸ μεταξὺ αὐτὸ ὁ γιατρὸς περιποιήθηκε ὅσο μποροῦσε τὴν κ. Λιναρδῆ, τῆς προσέφερε κάθε βοήθεια γιὰ νὰ τὴ γλυτώση ἀπὸ τὸ θάνατο ποὖχε μπεῖ μέσα στὸ σπίτι καὶ τὴν παραμόνευε, καὶ κατόπιν ἐκάλεσε τὴν ὑπηρέτρια καὶ τῆς ἔδωσε διάφορες ὁδηγίες :

— Θὰ λείψω μισὴ ὥρα τὸ πολύ, τῆς εἶπε. Στὸ διάστημα αὐτὸ μὴν ἀφίνεις ἀπὸ τὰ μάτια σου τὴν κυρία σου. Κι' ἐπειδὴ μόνη σου δὲν μπορεῖς νὰ τὰ βγάλῃς πέρα, κράτησε μιὰ γειτόνισσα νὰ σὲ βοηθήση. Ἐπίσης θὰ στείλω κι' ἐγὼ ἀτ' ἔξω μιὰ νοσοκόμα.

Πλησίασε κατόπιν τὸ Λώρη, τὸν ἐπῆρε κι' ἔφυγαν γιὰ τὸ σπίτι τῆς θείας τοῦ νέου, στὸ Κολωνάκι.

Ὅταν ἔφτασαν στὸ σπίτι ὁ Λώρης μὲ τὸ γιατρὸ βρῆκαν τὴν Λίζα νὰ θηματίζη πάνω-κάτω νευρικά. Ἡ κακότυχη νέα μόλις εἶδε τὸ Λώρη ἔτρεξε κοντά του κι' ἄρχισε νὰ τοῦ παραπονιέται μὲ ἤρεμο ὅμως καὶ γλυκὸ τρόπο :

— Γιατί ἀργήσατε ; Τί θὰ ποῦν γιὰ μένα ; Θὰ μὲ παρεξηγήσουν. Ἡ Λίνα μας παντρεύεται κι' ἐγὼ λείπω ἀπὸ τὸ σπίτι !... Ἐλᾶτε... Πρέπει νὰ τρέξουμε καὶ προλάβουμε...

Ὁ Λώρης θέλησε νὰ δικαιολογηθῆ, μὰ ἐπενέβη ὁ γιατρός.

— Δεσποινίς, εἶπε, μὲ συγχωρεῖτε ποὺ ἐπεμβαίνω. Ἀλλὰ ἔρχουμαι ἐκ μέρους τῆς μαμᾶς σας. Ἔρχουμαι νὰ σᾶς πῶ πὼς δὲν σᾶς παρεξήγησαν καθόλου ποὺ λείπατε. Ὁ γάμος σας ἔγινε. Ἡ Λίνα κι' ἡ μαμά σας φύγανε γιὰ τὸ Λουτράκι καὶ μοῦ ἀνέθεσαν νὰ σᾶς συνοδέψω ὥς ἐκεῖ σὲ λίγες μέρες...

Ἡ Λίζα ἀκούγοντας τὰ λόγια αὐτὰ ἔγινε ὑπερβολικὰ χλωμή. Τὰ μάτια της θόλωσαν, βουρκώσανε ἀπὸ τὰ δάκρυα. Ἔπιασε τὸ κεφάλι της μὲ τὰ δυό της χέρια, ἔπεσε σ' ἕνα κάθισμα κι' ἄρχισε νὰ κλαίη μὲ πόνο :

— Φύγανε !... Φύγανε !... Γιατί τὸ κάμανε αὐτό ; Δὲν εἶχαν ἐμπιστοσύνη σὲ μένα ; Ἐγὼ ὑποχώρησα μόνη μου γιὰ τὸ χατῆρι τῆς Λίνας. Ἔπνιξα τὴν ἀγάπη μου γι' αὐτή... Κι' ἂς τὸν ἀγαποῦσα... Κι' αὐτὴ τὸν παντρεύτηκε κρυφὰ κι' ἔφυγε ; Ὤ, γιατί νὰ μοῦ τὸ κάνη αὐτό, γιατί ;

Ὁ Λώρης θέλησε νὰ πλησιάση τὴν ἄτυχη νέα καὶ νὰ τὴν παρηγορήση, μὲ λόγια τρυφερὰ καὶ συμπονετικά, μὰ ὁ γιατρὸς τὸν ἐμπόδισε. Τὸν τράβηξε πρὸς τὸ μέρος του καὶ τοῦ εἶπε :

— Ἀφῆστε την νὰ κλάψη. Δὲν τῆς κάνει κακό.

— Καὶ τώρα, γιατρέ, τί θὰ γίνη ; ρώτησε μὲ λύπη ὁ Λώρης.

— Πρέπει νὰ μείνη ἡ νέα ἐδῶ ἢ κάπου ἀλλοῦ, ὑπὸ διαρκῆ ἐπιτήρησι, ὅσο νὰ κηδευτῆ ἡ ἀδελφή της καὶ νὰ συνέλθη κάπως ἡ μητέρα της, ἂν δὲν μᾶς πεθάνει κι' αὐτή.

— Εἶνε τρομερό, γιατρέ !

— Ναί, εἶνε ὁλόκληρη τραγωδία, γιὰ τὴν ὁποία, καθὼς μαντεύω, εὐθύνεται κάποιος ἀχρεῖος. Μὰ ἂς εἶνε... Αὐτὰ θὰ τὰ βροῦμε ἀργότερα. Πρὸς τὸ παρὸν πρέπει νὰ φροντίσουμε γιὰ τὴ Λίζα.

Ἐπενέβη τώρα ἡ θεία τοῦ Λώρη.

— Γιατρέ, εἶπε, ἡ δεσποινὶς θὰ μείνη στὸ σπίτι μου, ὅσον καιρὸ θελήσετε. Θὰ τὴν ἐπιβλέπω σὰν νὰ ἦταν παιδί μου, μπορεῖτε νὰ εἶστε ἥσυχος γι' αὐτό.

Ὁ γιατρὸς τὴν εὐχαρίστησε γιὰ τὴν ἄπειρη καλωσύνη της καὶ συνέχισε :

— Ἐλπίζω πὼς ἡ νέα θὰ γίνη καλά. Πρόκειται ἴσως γιὰ μιὰ δυνατὴ κρίσι ποὺ θὰ τῆς περάση. Πάντως θὰ φέρω ἕνα εἰδικὸ συνάδελφό μου νὰ τὴν δῆ. Ὅσο νὰ γίνουν ὅμως ὅλα αὐτά, κυρία μου, φυλάγετέ την, ἐπιβλέπετέ την. Μὴν τῆς λέτε ὄχι, ὁτιδήποτε κι' ἂν σᾶς πεῖ ἢ σᾶς ζητήσει. Μὴν τὴν ἀφίνετε μόνη μπρὸς σ' ἀνοιχτὰ παράθυρα. Εἶνε κινδυνος νὰ πέση κάτω καὶ νὰ σκοτωθῆ. Μαχαίρια, ψαλίδια, καθετί μὲ τὸ ὁποῖο μπορεῖ νὰ χτυπηθῆ μὴν τῆς τὸ ἀφίνετε στὰ χέρια... Ἂν ζητήσει τέλος νὰ βγῆ ἔξω, ἂς τὴν συνοδέψει ὁ κ. Λώρης ὥς τὸ Ζάππειο ἢ τὸν Ἀνακτορικὸ κῆπο. Αὐτὸ θὰ τῆς κάμη καλό. Λέγετέ της δὲ πάντα λόγια ποὺ τὴν εὐχαριστοῦν. Μιλᾶτε της γιὰ τὸ ταξεῖδι στὸ Λουτράκι παραδείγματος χάριν...

Ἡ Λίζα ἔκλαιγε ἀκόμα.

Ὁ γιατρὸς πλησίασε κι' ἄρχισε νὰ τῆς μιλάη γλυκά, τρυφερά. Τὴν ἡσύχασε ἔτσι καὶ τῆς ὑποσχέθηκε νὰ φροντίση νὰ φύγουν γιὰ τὸ Λουτράκι τὸ γρηγορώτερο. Χαιρέτησε ἔπειτα τὸ Λώρη καὶ τὴ θεία του κι' ἔφυγε, ἀφοῦ συμφώνησαν νὰ βλέπωνται καθημερινῶς καὶ σὲ κάθε στιγμή, ἂν συμβεῖ τίποτε τὸ ἀπρόοπτο.

* * *

Τὸ πρωῒ τῆς ἄλλης μέρας, ἕνα πρωῒ ἡλιόλουστο καὶ χαρούμενο, ἔγινε ἡ κηδεία τῆς Λίνας. Τὴν εἶχαν ντύσει στὰ κατάλευκα σὰν νυφοῦλα, τὴν εἶχαν σκεπάσει σχεδὸν μὲ νωπὰ καὶ εὐωδιαστὰ λουλούδια.

Ἡ πρωτοφανὴς οἰκογενειακὴ τραγωδία εἶχε γραφεῖ ἐκτενῶς ἀπὸ τὶς ἀθηναϊκὲς ἐφημερίδες, ἡ ἀθηναϊκὴ κοινωνία εἶχε κατασυγκινηθεῖ καὶ πλῆθος κόσμου ἀκολούθησε τὴν ἐκφορὰ τοῦ νεκροῦ τῆς τραγικῆς νέας ἀπὸ τὸ σπίτι της ὥς τὸ ναὸ κ' ἀπὸ κεῖ ὥς τὸ Α' νεκροταφεῖο. Μόνον δυὸ πρόσωπα λείπανε ἀπὸ τὴν κηδεία αὐτή :

Ἡ ἄμοιρη μητέρα τῆς Λίνας, ποὺ πάλευε μεταξὺ ζωῆς καὶ θανάτου κι' ὁ αἴτιος ὅλης αὐτῆς τῆς συμφορᾶς, ὁ ὑπεύθυνος γιὰ ὅλη αὐτὴ τὴν τραγωδία, ὁ Γιῶργος Βρανᾶς.

('Ακολουθεῖ)

φλόγες κι' ἡ νεαρὴ μαρκησία ἐξαφανίστηκαν.

Ὁ Ροβέρτος μόλις εἶδε τί συνέβη σωριάστηκε κάτω κι' ἄρχισε νὰ κλαίη σπαρακτικὰ καὶ νὰ χτυπιέται. Καλοῦσε τὴ γυναῖκα του νὰ γυρίση πίσω, τὴν ἱκέτευε, ἔχυνε ἄφθονα δάκρυα, μὰ τοῦ κάκου... Ἡ Νεράϊδα τῆς Ἀγάτης δὲν ξαναγύρισε ποτὲ πειὰ κοντά του...

. . . . . .

Καὶ τώρα ἄκουσε τὴ συμβουλή μου, νεαρὲ ἀναγνώστη. Ἂν σοῦ τύχη ποτὲ καὶ τὴ συναντήσεις τὴ Νεράϊδα αὐτή, πρόσεξε πῶς θὰ τῆς φερθῆς. Πρόσεξε καλά... Φρόντισε νὰ εἶσαι πολὺ τρυφερὸς κι' εὐγενικὸς μαζύ της... Γιατί εἶνε πολὺ ἀγνή, ἄπειρη, καὶ δειλὴ ἡ ὡραία Νεράϊδα... Μὴ τὴν τρομάξεις μὲ τ' ἀνθρώπινα σκληρά σου λόγια, μὲ τὸν ἀπότομο τρόπο σου, γιατί θὰ φύγη ἀμέσως τότε... Μίλα της γλυκά, ἀφοσιώσου σ' αὐτή, δῶσε της ὅλη σου τὴν καρδιά, κάνε την εὐτυχισμένη τὴν καλὴ Νεράϊδα. Γιατί ἔτσι θὰ ἐξασφαλίσης καὶ τὴ δική σου τὴν εὐτυχία, τὴν ΕΡΩΤΙΚΗ ΕΥΤΥΧΙΑ, γιὰ πάντα, ΑΙΩΝΙΩΣ !...

Ἡ Φλώρα, ὡραία, γοητευτική, ἀλλὰ κι' ἄκαρδη...